

כא' טבת תשפ"ו

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הר"ה ג' יוסף מזגריבי שליט"א

כשרות המאכלים

משה רבינו, מושיעם של ישראל, מושם בתוך תיבת גומא על מי היאור, והנה בתיה ביתו של פרעה המלך, יורדת לרחוץ על היאור, וחז"ל מגלים מספרים לנו שעמדה בתיה לטבול בכדי להתגייר! והנה מבחינה היא בתיבה, אך התיבה רחוקה והמים עמוקים, מתקרבת בתיה עד היכן שיכולה היא, אך עדיין המרחק רב, כ-שלושים מטר!!! בתיה שכפי הנראה לא למדה שחיה, עושה מעשה שנראה מוזר לכאורה, מושיטה היא את ידה לעבר התיבה הרחוקה כאמור כשלושים מטר, והנה נעשה נס וידה משתרבת ומתארכת לכשישים אמה! (כשלושים מטר בקירוב). אחים יקרים, תורתנו תורת נצח ומסריה נצחיים המה, וידוע שכל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל, ללמד על הכלל כולו יצא, וממעשה נפלא זה מצינו למדים שעלינו לעשות ולפעול מה שבכוונו, וה' יתברך כבר יעשה את כל מה שאין באפשרותנו!. נרבה בבקשה ותחינה לבוראנו ויוצרנו, שיזכנו לקדש את עצמנו ברמ"ח אברינו ושס"ה גידינו, שנזכה להיות מרכבה לשכינה, לתקן את פגמי היסוד ולהחזיר עטרה ליושנה!

זמני כניסת ויציאת השבת

ת"א	י-ם	חיפה	ב"ש
16:34	16:18	16:21	16:35
17:34	17:33	17:32	17:35
18:07	18:11	18:04	18:08

המטרת השבוע

הפטרה: דברי ירמיהו (ירמיהו א.א-ב.ג.)

סיפור לשבת

מטעמים לשבת יחידושים לפרשת השבוע

כשהיה נגף בעם ישראל, רמז הבורא יתברך שהקורבת קרבנות בהר המוריה תעצור את המגיפה, וכך היה. אבל חז"ל גילו לנו, שבכוח לימוד התורה לפעול מה שיכולים לפעול הקורבנות כולם. נספר כיצד פסקה מגיפה בכוח לימוד התורה. כאשר הצדיק **רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל** ביקר בעיר פז, באו גדולי העיר להקביל את פניו וסיפרו לו את הסיפור הבא. בשנת תר"ן השתוללה בעיר מגיפת חולירע, לא עלינו, והפילה המוני חללים. אותה עת ביקר בעיר סבו, הצדיק "אביר יעקב" זצ"ל, והתארח בבית רבי יהודה שמש ז"ל. גילו לו מן השמים, שהמגיפה פרצה כתוצאה מקיטרוג גדול. דינים קשים מתוחים על העיר וקשה לבטלם. הואיל וכך, הורה הצדיק לבל יניחו לאיש לבוא לפניו. הוא הסתגר בביתו ועסק בעבודת הקודש, והמגיפה המשיכה לעשות שמות בעיר. רק על בית משפחת שמש פסחה, בזכות לימוד התורה של הצדיק. לבעלת הבית היתה חברה נאמנה, ולה בן יחיד. והנה חלה בנה במחלה הנוראה שכל מי שנוגע בה לא החלים. האם, ברוב יאוושה, התחננה בפני בעלת הבית שתניח לה להכנס אל הצדיק. לא עמד בה הכוח לסרב, והרשתה לה. באה לפניו והתחננה בדמעות שליש שיציל את בנה. נכמרו רחמיו, והורה להביא בפניו את הילד. הניח ידו הקדושה על ראשו, התפלל עליו ועיניו זולגות דמעות. לאחר מכן הבטיח לאם, שבנה יחלים. האם נטלה אותו בזרועותיה ושבה עימו לביתה, והנה ניכרו בו סימני התאוששות. פרצה בקריאות שמחה וגיל, ובני השכונה נאספו ובאו לראות על מה השמחה בעת עצב, אבל ובהלה. גילתה שהצדיק ריפא את בנה. נרעשו כולם, והשמועה עשתה לה כנפיים. נקהלו רבני העיר, ובראשם ראש בית הדין הגאון רבי אבנר צרפתי זצ"ל, נכנסו אל הצדיק, והעתירו בפניו לבטל את רוע הגזירה. נענה להם, וכתב קמיעות לתלות בכל כניסה ובכל מבוי בו גרים יהודים, והמגיפה נעצרה. וסיפר הצדיק רבי מאיר, שבעת ביקורו בעיר עוד התנוססו שם הקמיעות לשמירה ולזכרון הנס.

בזמן הזה שבטלו הקורבנות עד לבנין בית המקדש במהרה, נותר לנו קורבן אחד בפועל: מה שאמרו בזוהר הקדוש שהאב המל את בנו כאילו מקריב קורבן לבוראו, והסנדק הרי הוא המזבח. וכשם שהמביא קורבנו חייב להטיר לפני שעלה לבית הבחירה ולהתכונן כדבעי, כך מייחדים את סדר הלימוד בלילה שלפני הברית להתכונן כראוי למאורע הגדול והקדוש. **הגאון רבי צמח צרפתי זצ"ל**, מראשוני גאוני תוניס, חלה ברגליו, והיה רתוק למיטתו כשנתיים ימים, מדוכא בייסורים קשים. יום אחד - קם ועמד על רגליו, וייסוריו חלפו ואינם. למקורביו התמהים סיפר, שאליהו הנביא זכור לטוב, מלאך הברית, נגלה אליו בחלומו ואמר לו, שאם יקבל על עצמו לילך לכל בתי ישראל בעיר תוניס כדי ללמוד בליל ברית המילה - ירפאהו מחוליו. הרב הסכים, ושב ורפא לו! מיני אז, היה הולך בכבודו ובעצמו לכל בתי הילודים בעיר, ללמוד שם בליל המילה עד אור הבוקר. ומאותו יום היה הדבר לחוק ומנהג של קבע, לערוך בליל המילה "בילאדה" (יש אומרים כי הוא קיצור המילים: "בן ילדה") אבי הבן מזמן חכמים לסעודת מצוה, שבמהלכה לומדים גמרא במשך כל הלילה. במשך הזמן נוסדה בעיר תוניס קופת "אליהו הנביא", שממנה היו הורים עניים משלמים שכרם של תלמידי חכמים עניים שיבואו ללימוד זה, כהכנה להכנסת התינוק בבריתו של אברהם אבינו. הגאון רבי צמח צרפתי הוא הראשון מבית חכמי תוניס הידועים לנו. בסוף ימיו עלה לירושלים, בה נפטר בחודש אדר שנת תע"ב, זיע"א.

(מעין השבוע)

"פרו וישרצו וירבו" (א,ז)

סח רבי משה מרדכי הלוי שולזינגר שליט"א: אישה אחת באה לפני מרן זצ"ל וקבלה בפניו, כמה קשים חייה בגידול עוללית הרכים. השיבה בנועם שיחו: "עשרה ילדים היינו. אני הייתי הילד התשיעי, ואחותי העשירית. ומכולם, נשארו רק אני ואחותי. אילו היינו שמונה, לא היה נותר זכר במשפחתנו". לשנה הבאה באה האישה לבשר, שילדה בן. ורבי משה מרדכי התפעל: לא אמר לה מרן זצ"ל בדברי החיזוק שאילו היינו שמונה, הרב שך לא היה בעולם - שראש ישיבת פוניבז' לא היה בעולם - שה"אבי עזר" לא היה נכתב. אלא שלא היה נשאר כלום מהמשפחה, כי רק אני ואחותי שרדנו אחר המלחמה. איזו ענוה!

(לולי תורתך)

"ויקום מלך חדש על מצרים" (א,ח)

סח מרן זצ"ל: כאשר מוגר שלטונו המושחת והרקוב של הצאר הצורר ניקולאי, רבתה השמחה, ותלמיד חכם אחד אמר למרן הגאון רבי ברוך בער מקאמניץ זצ"ל: "ברוך שפטרנו מעונשו של זה". נתן בו רבי ברוך בער עיניו ושאל: "גם אתם שמחים על כך?!". כי חכם היה, הרואה את הנולד, וידע שהקומוניסטים שבאו במקומו, יהיו גרועים שבעתיים, וירדפו את היהדות ושומריה עד חורמה!...

(לולי תורתך)

"הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. הבה נתחכמה לו"

(א,ט-י)

כתב ה"נועם מגדים": תמיד קם לו לעם ישראל מנהיג, המעודד ומחזק אותם בכל עת צרה, מאמץ את ליבם ורוחם בדברים ועצות בכל שעת משבר, אינו מניחם להתרפות באמונתם בזמן של נסיונות, ובכך הוא מושיעם. דבר זה ידוע להם לשונאי ישראל שבכל הדורות, ולפיכך זוממים הם תמיד מחשבות רעות כנגד המנהיג והמושיע היהודי, כיצד לבטל את השפעתו על העם היהודי וכך להחלישו ולהכריעו כליל. מספרת לנו התורה, כי פרעה גם הוא אמר כך: "הנה, בני ישראל" - הנה בזה טמון סוד שלמותו של עם ישראל - "רב ועצום" - שתמיד מצוי להם מנהיג חזק, רב עצום, אשר נותן להם עוז ועוצמה לעמוד בעת צרה וצוקה. לפיכך "הבה ונתחכמה לו" - "למושיען של ישראל"...

(מענה של תורה)

"ותחיין את הילדים" (א,יז)

פעמים יש שנולדים ילדים חסרי כוח חיים והם מתים מיד עם צאתם לאור העולם. היו איפוא המיילדות חוששות, שמא יחשדו בהן שהן המיתו את הילדים הללו, לכן התפללו וביקשו מהשם יתברך כי הילדים שלא נועדו מטבעם לחיות ישארו גם הם בחיים, לבל יוטל עליהן כל חשד. זהו שאמרה תורה: "ותחיין את הילדים" - בתפילותיהן...

(מענה של תורה)

חינוך על טהרת הקודש

למענו של הגאון רבי יצחק יעקב וייס, גאב"ד "העדה החרדית", הגיע בחור ישיבה מחו"ל, ותינה את מצוקתו, שאביו מפעיל עליו לחץ שיחזור לחו"ל כדי ללמוד מקצוע לפרנסתו, והוא - נפשו חשקה בתורה. השיבו הרב וייס כי מצות "כיבוד אב" איננה שייכת בעניין זה, והוא יכול להשאר בישיבה כרצונו. ביקש איפוא הבחור שהרב וייס ימסור לו את הדברים בכתב, כדי שיוכל לשגרם לאביו, ואולי יפעלו אצלו הדברים לטובה. נענה לו הרב וייס וערך כעין "מכתב גלוי" להורים, ומסרו לבחור שישלח לאביו. במכתב הבהיר בדברים המתיישרים על השכל את חשיבות לימוד התורה ואת האיסור ללמוד באוניברסיטאות. במכתב אנו גם מוצאים עדות מעניינת ורבת משמעות: "והעיד הגאון האמיתי רבי חיים עוזר גודזינסקי זצ"ל, מעשה שהיה אצל רבן של כל בני הגולה, הגאון החסיד רבי חיים מבריסק זיע"א, שנשאל אם מותר לו לאדם ללכת לגימנסיה, ועל ידי זה יינצל מללכת אל המלחמה. ולא התיר לו, יען כי זה האיסור מטעם מינות ואסור להתרפות מזה". לימים, כאשר הדפיס הגאון רבי וייס את החלק התשיעי בספרו "שו"ת - מנחת יצחק", החליט להכליל את המכתב האמור בין התשובות שבספר (סימן קג). לפליאתם של תלמידיו, אשר שאלוהו מה ראה להכניס תשובה זו שאין בה חידושים בהלכה, כי אם דברי הסבר ואגדה, השיב: "חביב עלי נושא זה של הצלת בחורי ישראל מלימודי השכלה והבאתם בצל הישיבות הקדושות לחסות באוהלה של תורה, משום שהרבה מסרתי עליו את נפשי בימי חיי. לפיכך כה חשוב בעיני מכתב זה, וכדי לשומרו ולהנציחו קבעתי בספרי".

עינינו הרואות כמה מאושרים הוריהם של בני הישיבות הקדושות, וכמה רוב נחת דקדושה רווים הם מילדיהם, מידות ודרך ארץ מנת חלקם. ומה נותנים ומחנכים בחינוך הכללי בארצנו הקדושה? לאיזה ערכים מחנכים שם? מי הם הדמויות אותם הם מחקים? מחשבה עמוקה תביא לתוצאה הנכונה, לשלוח את הילדים לחינוך על טהרת הקודש, לטוב לנו בזה ובבא.

תעריך-תעריכי!

בספר "אהבה ורעות" כתב, שחובה קדושה היא להעריך את כל מה שמקבלים בנישואין. פשוט הוא שאין מצב של נישואין בלי לקבל חסד תמידי מבן הזוג. התפקיד שלנו הוא להכיר בחסד זה ולהביע את הערכתנו. משום מה אנו נוטים לקבל את הדברים היומיומיים כנתון מובן מאליה. גבר מקבל ארוחה דשנה, בית מסודר, קניות, תשומת לב אוהבת מילדיו, אך מסוגל לא לומר מעולם "תודה" לאשתו. בדומה, אישה מקבלת מחסה, אב לילדיה, תמיכה כספית ואולי לעולם לא תאמר לבעלה "תודה". ההודאה אינה לטובת הזולת בלבד, אלא גם עוזרת לך להכיר במחויבותך כלפי בן זוגך.

אנחנו מודים לה' תמיד בברכות ובתפילות. אין הוא צריך את ההודאה, אך אנחנו צריכים להביעה בכדי להפנים את מחויבותנו כלפי ה' יתברך. הדבר מתאים מאוד לחיי הנישואין. בפרשת "חוקת" לומדים אלו תוצאות אימות יכולות להגרם מחוסר הערכה לטובה שמקבלים. חוסר הכרת הטוב של עם ישראל הוביל לחטא לשון הרע ולעונש הנחשים. ככלל, עלינו להכיר שבעניינים רוחניים ישנה תמיד תנועה לכיוון עולה או יורד. או שאדם עולה ברוחניות מתוך הערכה לטוב שמקבלים, או שוקע בחטא, כגון לשון הרע. אין מקום באמצע. הדרך להערכה היא החשיבה. חשוב על מה שאתה מקבל מבן זוגך. שמור רשימה בכיס, ובזמנך הפנוי קרא אותה לעצמך בקול. יש לעבוד קשה כדי להגיע לדרגה הגבוהה של הכרת הטוב כלפי בן הזוג, היא איננה מתרחשת מעצמה.

והעושים כן, חייהם מאושרים בכפליים וה' עימם, אשרי הזוכים!

עשה לך רב

שו"ת ממו"ד הרה"ג
הרב יוסף מוצרבי שליט"א

מעשה המסירה, וגם להפוסקים המצריכים הסתכלות בפניה ממש לא יסתכל אלא בעצם מעשה המסירה והנתינה ותו לא. **האם לקנות במקום מרכזי וזול, או במקום צנוע אך ביוקר?** אדם שיכול לקנות סחורה במקום מרכזי במחיר מוזל, אך קיימות חששות של בעיות בשמירת העניינים ומאידך יש מקום קטן ליד ביתו אך ביוקר גדול לעומת המקום הקודם, אין צריך להחמיר לקנות דוקא ליד ביתו ולהפסיד ממון רב אלא ילך לשוק הגדול וישגיח בעינא פקחא שלא יכשל בעיניו ויתפלל להשם יתברך שיצילו מכל רע והבא ליטרה מסייען בידו.

עד כמה מוטל על ההורים לחנך בניהם מלהסתכל בנשים? לכתחילה יש להיזהר ולחנך את בניו הקטנים להימנע מהסתכלות בנשים כמה שיותר מוקדם, וידוע מהגאון החזון איש זיע"א שאמר שמר שהילד הקטן רואה בקטנותו מפרעי לו בלימוד הגמרא בבגרותו כי ברית כרותה לעיניים. ומכל מקום צריכים זהירות רבי שלא לפתח את הדמיון לילד ולא לגרות בו את היצר, אלא לומר מעט ולעשות הרבה על ידי מניעה בהסח הדעת ועם הרבה תפילות ודמעות, ולה' הישועה **שמעתי שיש אוסרים להסתכל בלבנה, בקשת ובכנהנים, מה דעת הרב?**

טוב להימנע מלהסתכל בלבנה (חוץ משעת הברכה) וכן אסור להסתכל בקשת ובכנהנים (בשעת הברכה). וכן צריך להיזהר שלא להסתכל בפני אדם כועס ובפני אדם עצוב ושוטה משום שכל אלו פוגמים בנפש האדם. ויש אומרים שדברים אלו אינם אסורים מן הדין אלא רק מצד הנהגה טובה וראויה ואשרי הזוכה לכך. ויש אוסרים זאת מן הדין וטוב להחמיר.

ראווה וכן ראוי לבעל להימנע מללכת עם זוגתו לחנויות של בגדי נשים וכיוצא בזה.

בבחיור שנמצא בשידוכין, האם מותר לראות תמונות של המשודכת?

יש להחמיר מלהסתכל בתמונות של משודכת בזמן שבין האירוסין לחתונה ובפרט אם הן תמונות שאינן צנועות כגון מהילדות וכיוצא בזה, ורק אם היתה קטנה ממש כגון בת ו' או ז' שנים יש מקלן. ולא רק בתמונות יש להקפיד, אלא לאחר פגישה ראשונה או שניה לאחר שברר מבחינה חיצונית את כל ספקותיו צריך זהירות שלא להסתכל במשודכת שכל ההתר הנזכר בשולחן ערוך (אבן העזר סי' כא ס"ג) שמוותר להסתכל בפניה הוא רק "לבדקה" אך לאחר שהחליט צריך להיזהר בשמירת העניינים בכל החומרות והגדרים והוא פשוט ורק באופנים שמסתכל שלא כדרך הנאה.

בספרי ילדים פעמים שיש ציורי נשים, האם ראוי להימנע מלהסתכל בהן?

יש מקלן להסתכל בציור בדיו בדמות של אישה (כגון ספרי ילדים, עלונים וכיוצא בזה) ויש מחמירים. וכמו כן יש מקלן להסתכל בתמונת אישה שכבר מתה מחמת שאין בה דין היריון וגם בזה יש שהחמיר והמחמיר תבוא עליו הברכה. ואם יודע שיגרם לו הרעור, אסור לכולי עולם.

האם מותר להסתכל על הכלה כדי לשבח החתן על בחירתו? אסור להסתכל בפני הכלה ולא בתכשיטים שבה ורק העדים מותרים (וחיילים) בהסתכלות לצורך נתינת הטבעת ומסירת הכתובה וגם בזה אין צריך להסתכל בפניה ממש אלא בעצם

האם מותר להסתכל בקרובותי?

אין איסור הסתכלות נוהג בקרובות שאין ליבו נוקפו עליהן כגון: סבתא, אימו, ביתו, נכדתו (בין מבנו בין מביתו) אחותו, אחות אביו ואחות אימו (גם כשהן נשואות) אולם איסור הוא להסתכל בחמתו ובכלתו כמו בשאר נשים וכן אסור מן הדין להסתכל באשת אביו ובאשת אחי אביו ואחי אימו, גיסתו, בת אחיו ובת אחותו ובת דודתו (אף שאינן נשואות).

האם יש להקפיד שלא להסתכל על ילדות?

יש המקפידים שלא להסתכל על ילדה מגיל שלוש, ויש המחמירים רק מגיל שבע, ויש המקלים עד גיל י"ב שנים. והכל לפי הענין המקום והזמן.

האם מותר להסתכל באישה לצורך?

לצורך הצלתה הן מבחינה רפואית או סיבות אחרות מותר להסתכל באישה ולא רק שמותר אלא חייב שאם לא כן הרי הוא כאילו שופך דמים וחסדי שוטה יקרא. ויש מהמפרשים שכתבו שבמקום שאין מי שיצילה אלא הוא ומחמיר בזה הרי הוא שופך דמים ממש.

יש בתים שנוהגים לתלות תמונת החתונה, מה דעת הרב?

בבתים רבים נפוץ המנהג לתלות תמונות החתן והכלה למזכרת ואף בבתים של יראי ה' נוהגים כן מחמת חסרון ידיעה והוא דבר רע ומכוער הפך גדרו הצניעות. וכמו כן אין שום התר לתלות תמונות שמצולמות נשים בין נשואות ובין פנויות. וכבר האריכו בזה הפוסקים ואסרו איסר.

האם מותר להסתכל בחלונות ראוה כאשר דמויות נשים?

אסור להסתכל על דמויות של נשים (ואפילו צנועות) בחלונות

אל תקרי הליכות אלא הלכות

אפילו היו רטובים קצת בין השמשות באופן שיש בהם טופח על מנת להטפח, מותר להוציאם מעל החבל בשבת, לאחר שנתייבשו ולהשתמש בהם, ואין עליהם תורת מוקצה.

מקלות כביסה דינם כדין כלי שמלאכתו לאיסור, ומותר לטלטלם לצורך גופם של המקלות כדי להשתמש בהם, ולצורך מקומם - כגון שהשתמש בהם לצורך תליית כבסים והוא בא להורידם בשבת.

כשיורדים גשמים בשבת, יש להתיר להוריד את הכבסים מהחבל כדי שלא יירטבו מהגשמים, גם אם לא משתמשים בכבסים בשבת.

(השבת והלכותיה)

מותר להניחו על גבי כסא באופן שאינו ניכר שמתכוין לייבשו, ובלבד שלא יהיה סמוך למקור אש במקום שהיד סולדת.

מותר בשבת לתלות או לשטוח מעיל גשם רטוב כדי לייבשו (בתנאי שלא יהיה סמוך למקור אש במקום שהיד סולדת), מפני שכולם יודעים שנרטב מהגשם ולא יחשדוהו שכיבסו בשבת.

מגבות הידיים שנתלחלו (נרטבו) הרבה מרוב הניגוב שניגבו בהם, מותר לשטוחן עם ניכר בהם קצת ליכלוך, וכן הדין במטפחת אף שאם ניכר בה הליכלוך מותר לשטוחה.

כבסים שנתכבסו בערב שבת, וכן חיתולים ושאר בגדי קטנים שנתכבסו בערב שבת,

אסור לתלות כבסים רטובים על החבל בשבת כדי לייבשם, שמא יחשדוהו שכיבסם בשבת, ואסור לשטוחם אפילו בחדרי חדרים, שכל דבר שאסרו חכמים מפני מראית עין, אסור אפילו בחדרי חדרים. והאיסור הוא לשטוחם בשבת, אבל אם שטח מערב שבת את הכבסים, אינו חייב להורידם לפני כניסת השבת כיון שעיקר החשד הוא בשעת השטיפה.

אם עבר ותלה בגדים בשבת באיסור, אין מחייבים אותו להורידם מהחבל.

בגד שנרטב ממים או מזיעה אפילו רק נרטב במקצת, אסור לתלותו או לשטוחו באופן שניכר שמתכוין לייבשו. ומכל מקום

משל ונמשל

עמדו עשרים מוכרים, וממילא היה העסק בשפל המדרגה. אולם היום כבד הרעב בארץ, כמעט אין מוצאים חטים למכירה. בשעה שבא אני לסוחר וקומץ תבואה ביד, הריהו חוטפו ממני ממש בעודו בכפי, משלם לי כל מחיר שאני מבקש, ואפילו אינו חש לראות תבואה זו מה טיבה. ממילא היכולת בידי לבקש כל מחיר שנראה לי ולהרויח ממון הרבה. "אם בעסק של קמח ותבואה כך", סיים ה"חפץ חיים", "תורה ומצוות לא כל שכן?". לפני, בזמן שהיתה גדולת המוחין, כשהישיבות ובתי המדרש היו מלאים מפה לפה - היה "שוק התורה" מוצף סחורה משוכחת בלבד, רק תורה לשמה שנלמדה בקדושה ובטהרה, רק מעשים טובים שנעשו בכוונת הלב. אם בא משהו והוציא ל"שוק" סחורה, שאינה משופרת ביותר, אפילו נמצא בה פסול קל שבקלים - מחשבות זרות בתפילה, תורה שלא לשמה, מצוה בלי כוונת הלב, סחורה כזאת, דורש לא היה לה. ברם, עתה בעוונותינו הרבים, כשהישיבות ריקות מתלמידים ובתי המדרש שוממים מאין יושב, הלומדים נדדו הלכו, ואפילו הם מתמעטים והולכים. עתה הרי שעת חירום היא, שנות בצורת ממש, כל סחורה שמביאים לשוק, מיד היא מתקבלת, ואפילו נחטפת מידיים. תהא זו אפילו תורה שלא לשמה, אפילו שלא בקדושה ובטהרה ביותר, העיקר - סחורה כמות שהיא. ובעד הכל משלמים טבין ותקילין, והשער אינו נמוך ממה שהיה בשעתו לסחורה משוכחת ומעולה. ישימו נא איפוא, דבר זה אל ליבם כל אלה שמתעצלים ללמוד תורה, הטוענים כי אין מוחם פנוי וצלול כראוי ללימוד, שאין הם יכולים לכוין ליבם כדבעי, הרי דוקא עכשיו הזמן כשר ביותר לעשות "עסקים" כגון אלה (משלי ה"חפץ חיים")

במצב השפל בו נתונים בימינו, בעוונותינו הרבים, העניינים הרוחניים, יכול כל אחד ואחד מישראל לעשות עסקים טובים, כביכול, איתו יתברך. אם תמוה בעיניכם דבר זה, אמר ה"חפץ חיים" זצ"ל, **אמשול לכם משל**: מעשה ביהודי גביר אדיר, סוחר גדול בתבואות, שהיה מתגורר באחת הערים הגדולות ברוסיה, והיה מנהל את עסקי המסחר שלו על פני כל רחבי הארץ. בשעה שפרצה מלחמת העולם בשנת תרע"ד, התאונן לפני ה"חפץ חיים" על מצוקת העתים, ועל שאין הוא רואה ברכה רבה בעסקיו. אף על פי שפרץ מסחרו בארץ, והוא שולח משלוחים גדולים של תבואה, ואף מוסר בעצמו קרונות של חטים לטחינה - הרי השוק מוצף סחורה, והסוחרים בעצמם מורידים את השער. מלבד זאת יש הכרח למכור בהקפה ובתשלומים לשיעורים. כללו של דבר: עסק גדול שהכנסתו מועטת. לאחר זמן, כשנתחוללה המהפכה, ובעקבותיה בא הרעב הגדול בכל רחבי רוסיה, שוב נפגש אותו סוחר עם ה"חפץ חיים" זצ"ל. וראה זה פלא, פניו של היהודי היו עתה שוחקות, וכל מראהו כאדם שחלקו שפר עליו ביותר. שאלו ה"חפץ חיים" לשלומם ולשלום עסקיו. "ברוך השם, רבי", השיב הלה, "בלא עין הרע, מרויח אני עכשיו יפה". "הכיצד?", תמה ה"חפץ חיים", "הלא כבד עתה הרעב בארץ, אין תבואה כלל בנמצא, כל אסמי הבר נתרקנו, שפל קול התחנה, ואתה אומר, שאתה רואה ברכה במעשי ידיך, הכיצד? אתמהא!". "דוקא משום כך", השיב לו הסוחר, "הא בהא תליה. לפני, כשהיו שנים כתיקונן, דרשו האופים קמח משוכח. בעלי טחנות הקמח פשיטא, שתבעו אף הם חטים משוכחות, מובחר מן המובחר, כל סחורה שהבאתי להם בדקו בשבע בדיקות, היו מעקמים חוטמם ופוסלים וחוזרים ופוסלים. סביב כל קונה

להצלחת
כל התורמים
והמסייעים
לעלון

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב
אבי אנוך קור
בן שלמה
ופרידה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב
מזכה הרבים
ר' חיים אברהם
בן נזירה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האיש היקר
המזוכך ביסורים
עזרא
בן זוהר
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האישה החשובה
המזוככת ביסורים
פריה
בת מליהה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האישה החשובה
המזוככת ביסורים
שושנה פרהה
בת סלימה
ת.נ.צ.ב.ה.

רוצה להיות
ממזכי הרבים
ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון

